Recenze Michaela O'Meary na knihu Dominique Vennera Histoire et tradition des européennes: 30 000 ans d'identité *(Historie a tradice Evropanů: 30 000 let identity).*

I. Rasa krve a rasa ducha

My, nacionalisté ve Spojených státech si zakládáme na otázce rasy, argumentujíce tím, že rasa poukazuje na významné rozdíly mezi lidskými druhy, že tyto druhy mají různé způsoby chování a sociálního rozvrstvení a že současné nebezpečí pro přežití bílé rasy je osudovým problémem, kterému náš lid čelí. Naproti tomu v Evropě usilují naše protějšky o poněkud jinou strategii. Evropští nacionalisté ve svém boji proti multikulturním protibělošským silám, přistěhovalectví z Třetího světa, feminismu a globalizaci nedávají důraz na rasu *per se*, ale spíše na obranu jejich kulturního a historického dědictví.

Tento důraz na identitu může být vysvětlen absencí Prvního ústavního dodatku a z toho důvodu i svobody zkoumat rasové otázky otevřeně. Myslím si však, že zde je zajímavější důvod pro tyto transatlantické rozdíly: a to ten, že evropští nacionalisté nedefinují rasu jednoduše jen jako záležitost krve, ale také jako záležitost duchovní – jako historický a kulturní jev. Tento názor implicitně předpokládá, že tělo je neoddělitelné od ducha, který ho oživuje, že biologický rozdíl, jako odlišná vitalita, je jen další formou duševní rozdílnosti a že smysl těchto odlišností (dávajících člověku duchovní bytí, a ne jenom tělesné) je možné nejlépe vidět spíše v rámci kulturních a historických vztahů, než v rámci biologické vědy 19. století. Rasa pak může být potřebným organickým substrátem pro všechny historicky a kulturně odlišné národy, ale její biologické vlastnosti, jakkoli primární, jsou jen formou a ne obsahem jejího duchovního vyjádření. Tudíž, zatím co my, Američané hledáme psychologické, sociologické, konspirační anebo politické vysvětlení rasově sebedestruktivního chování našich lidí, Evropané se zaměřují na ztrátu jejich kultury a tradic – a identity, kterou definují.

Tyto rozdíly svědčí nejen o strategických rozdílech mezi americkým a evropským nacionalismem, ale také o větším civilizačním odloučení, které odděluje Ameriku od Evropy – a z tohoto důvodu i jejich různé historické vývojové směry. Toto je obzvláště patrné na skutečnosti, že Evropané všech politických zaměření jsou v současnosti angažováni v epochálním projektu – politicky sjednocené Evropě – který jim dává naději na dominanci v budoucnosti. Je zde navíc i skutečná debata o tom, jak by tento evropský projekt měl být realizován, obzvláště ve Francii, kde je vůle k moci nejrozvinutější. Nová třída, která ovládá Evropskou unii, jak se dalo očekávat, preferuje liberální, ekonomické a kvantitativní principy, které vedou bílé lidi všude jen ke zkáze, v duchu vidí Evropu jako multirasovou civilizaci založenou na volném trhu, nechráněných hranicích a etnocidálním humanitarismu. Proti ní stojí různé protisystémové strany odmítající liberálně-demokratický řád, založený na vládě peněz vnucený Evropě po roce 1945, společně se stovkami novopravicových, krajně pravicových, revolučně-nacionalistických a revolučně konzervativních sdružení, tvořících pravicové, mimoparlamentní křídlo, které vytváří široký komplex přesvědčivých protiargumentů, a to nejen na základě rasových pojmů. Narozdíl od tvůrců Nového světa, mají tito antiliberálové tisíciletí dlouhou tradici evropské rasy a kultury, která skýtá podporu jejich opozici.

Kniha Dominique Vennera *Histoire et tradition des européennes: 30 000 ans d'identité* (Historie a tradice Evropanů: 30 000 let identity) je součástí této širší debaty o Evropě. Jen málo žijících autorů je lépe kvalifikováno k tomu, aby mluvilo za západního bílého člověka, než Venner. Po pět desetiletí, jak na stránkách, tak i na bojových polích, k tomuto získával právo tak činit. Jeho první bojovou arénou ve službách evropského zájmu bylo francouzské Alžírsko, kde sloužil jako elitní výsadkář. Později, v šedesátých letech, poté co zjistil že kosmopolitní síly mezinárodního kapitálu se zmocnily všech mocenských pozic, zahájil boj na další frontě – hrál důležitou úlohu v desetiletí, kdy probíhaly krajně pravicové kampaně. Kromě toho, že poznal více než jedno francouzské vězení, pomáhal rovněž odstartovat metapolitickou kariéru evropské Nové pravice (nazývané též Nová kultura), která se od té doby stala hlavním ideologickým oponentem židovsko-liberálních sil, spojených s „*le parti Americain*". Avšak co více, než jen odvaha a osobní integrita „pod palbou", Venner je i oblíbenec Múz, napsal více než čtyřicet knih a bezpočet článků na nejrozličnější evropská témata.

V knize *Histoire et tradition des européennes: 30 000 ans d'identité* se tento vzdělaný Evropan vrací ke vzdálené historii jeho lidu, aby zodpověděl velké otázky, které klade nejistá budoucnost.

II. Nihilismus

Píše před příchodem nového milénia, Venner poznamenává, že Evropané poprvé v historii již více nedominují zemi svých otců, že ztratili kontrolu svých hranic, institucí a vůli reprodukovat sami sebe jako lid. Charakterizuje současnou dobu jako kulturní chaos a rasový masochismus. Žádný radostný osud, tato temná doba kulminuje po dlouhé době duchovních otřesů, ve kterých byli Evropané vytrženi ze svých kořenů a přinuceni vidět se jen ve špatném světle, včetně popírání sebe sama. Ztrátu významu a smyslu, podporovanou těmito otřesy, ve kterých tradiční formy identity uvolnily cestu těm falešným. nazývá Venner „nihilismem".

Pro Nietzscheho, nejznámějšího propagátora tohoto termínu, je nihilismus výsledkem smrti Boha, která podkopala křesťanskou víru a zanechala svět beze smyslu a významu. Venner to vidí v poněkud širším smyslu, jmenovitě ne jen prostě ve ztrátě náboženské víry, ale ve ztrátě kuturního dědictví obecně, a tuto ztrátu jako hlavní zdroj nihilismu. V tomto smyslu nihilismus podvrací transcendentní odkaz , který dříve určoval směr, kterým se Západ ubíral. Ponechal moderního člověka v duchovně prázdném světě materiálních požitků a vědeckých jistot, lhostejného ke „všem vyšším hodnotám života a osobnosti". Zaměřujíc svoji pozornost na fyzickou podstatu lidské existence, nihilismus podporuje podmínky, které postrádají smysl, formu a řád a z tohoto důvodu je jedinec zbavený těchto norem, které nám mohou pomáhat při zdolávání velkých zkoušek naší doby. Obzvláště hrozivý důsledek této ztráty vyššího smyslu je civilizační krize, ve které přežití naší rasy se stává záležitostí, ke které je většina lidí apatická. Venner vysledovává kořeny nihilismu do počátků Spenglerovy „faustovské civilizace", které počaly poměrně nenápadně když sv. Tomáš Akvinský zavedl Aristotelovu logiku do křesťanské teologie a tím upřednostnil vliv racionality. Protože křesťanství stojí na tom, že je zde jediná pravda a jediná duchovní autorita (Církev), rozum v tomto tomistickém

přeformulování byl učiněn základním prostředkem k poznání božské podstaty. Jakmile se stal křesťanský Bůh závislý na rozumu, tak riskoval své případné zpochybnění. Toto zpochybnění přišlo s Descartem, zakladatelem moderní filozofie, který změnil rozum v čistě instrumentální a spekulativní nástroj, Karteziánství redukovalo, v rámci vědy, techniky a průmyslu, všechno na mechanickou příčinnost, spojilo rozum s všemocností přírody, s vírou v pokrok (brzy nahrazenou vírou v Prozřetelnost) a nakonec s vládou peněz.

Venner tvrdí, že suchý matematický rozum, bez ohledu na to, jak je technicky účinný, není náhradou za transcendentní odkaz. Duchovně prázdný svět ovládaný rozumem je svět zbavený smyslu a významu. Průběžná mechanizace lidského života a kvantitativní, ekonomické zájmy které jsou všemu nadřazeny ve skutečnosti předpokládají vykořenění těchto mezigeneračních historických, tradičních a kulturních vazeb, které udávaly charakter všem tradičním náboženským systémům. A jakmile tyto vazby uvolní cestu racionalistickým, anti-organickým tezím, tak také jejich význam odliší Evropany od ostatních členů lidského společenství. V tomto duchu, svět zrozený z nihilismu si bere jako ideál abstraktní, uniformované a kávově zbarvené lidstvo, lhostejné k před-racionalistickým životním formám, založeným na evropském organickém dědictví.

Čím větší je sterilita stále více vzrůstajícího nihilismu, tím více, jak tvrdí Venner, je potřeba se znovunapojit na prvotní zdroje evropského bytí. To je nicméně možné jen skrze výzkum a studium těchto zdrojů, které byly z velké části vykořeněny z evropského života. Venner nepožaduje v odkrývání těchto základních zdrojů evropské historie a tradice úplný návrat zpět jejich původu (který je každopádně nemožný), ale spíše hermeneutické zkoumání jejich tvořivé, hybné síly. Z tohoto pohledu Homérova *Iliada*, napsaná před třemi tisíci lety, má stále schopnost nám dodat sílu, protože vyjadřuje něco primordiálního v naší rasové duši a spojuje nás s těmi, kterými jsme byli na úsvitu naší historie a kterými můžeme být v nebezpečích, které jsou před námi. Vždy, když se Evropané znovunapojí na tyto primordiální zdroje, tak tímto učiní krok vstříc uvědomění si vlastní identity – a osudu – který je typicky jim vlastní.

III. Tradice

Když Venner mluví o tradici, tak neodkazuje na běžné rituály a praktiky, které studují antropologové, nebo že by akceptoval utilitární přístup Edmunda Burka a Russela Kirka, kteří o ní pojednávají jako o akumulované moudrosti předešlých věků, anebo nakonec, že by ji viděl jako nadčasovou myšlenkovou soustavu, která je základem všech světových náboženství, jako to viděli René Guénon a Julius Evola. Tradice v jeho pojetí je to, co je neměnné a věčně se nově rodící v lidové historické zkušenosti a proto zakořeněné v lidovém primordiálním základu. Neměla by být zaměňována s tradicemi nebo zvyky, které nám odkázala minulost, místo toho by měla být chápána jako pevný základ specifické historické společnosti, vytvářející systémový základ – kulturní konstrukci – jejího ducha a vitality.

Z tohoto hlediska se Evropa nezrodila podpisem smlouvy o volném trhu ve 20. století, nýbrž z tisíciletých tradic. Nikde to není jasněji vidět, než v tématech, které spojují *Iliadu*, středověké eposy, norské ságy a dokonce i básnictví arménských Maherů, kde můžeme narazit na tu

stejnou válečnickou etiku, která považuje statečnost jako nejvyyší zkoušku lidského charakteru, na stejné aristokratické pojmy služby a věrnosti, stejné rytířské kodexy, jejichž jejichž pravidla jsou zasvěceny kráse, spravedlnosti a harmonii, stejnému vzdoru nespravedlivé moci a plebejským názorům. Především však ale v nich můžeme najít stejnou metafyzickou vzpouru proti neprobádaným oblastem lidského bytí. Z těchto árijských 1] témat Venner vyvozuje evropské dědictví, které dává Evropě její podobu.

I slovo samotné – Evropa – je téměř tři tisíce let staré, vytvořené Řeky aby se odlišili od lidí v Africe a Asii. Nebylo náhodné, že helénská Evropa byla utvářena – mýticky v Homérovi, historicky v řecko-perských válkách – v opozici vůči Asii. Kořeny evropské tradice však sahají dále, za Řeky, dokonce i za Indoevropany, kteří zformovali jazykové a kulturní vazby svého lidu. Začalo to před 30 000 lety, na úsvitu kromaňonského člověka, jehož kulturní obraznost, je vyjádřena pozoruhodnými jeskynními malbami v jeskyni Chauvet (Francie) anebo jeskyni Kapová (Ukrajina), na území rozkládajícím se od oblasti Pyrenejí až po Ural, kde – po dobu téměř 20 000 let, než začala doba ledová – nabral zárodek evropské civilizace formu tak, jak splývala rasa a kultura v unikátní a skvělou synergii. Každá následující éra, která přešla, přinesla změnu a přidala ji do tohoto dědictví tradice – každá éra, kromě té současné nihilistické, ve které dominují liberálové a vetřelci.

IV. Historie

Darwin mohl mít pravdu, ve svém vysvětlení evolučního vývoje druhů, ale Venner tvrdí, že historie funguje bez ohledu na zoologické a vědecké zákony. Historie jako taková, je spíše než lineární pokrok spirálou, bez začátku a konce, s cykly úpadku a znovuzrození s nekonečným vývojem. Žádný jednotlivý determinismus nebo kauzalita nemůže rozumovým poznáním pochopit celou komplexnost těchto různorodých směrů. Ani žádné převládající příčiny je nemohou vysvětlit. Je tedy proto dáno, že v historii působí velké množství determinant, z nichž každá má otevřený konec a jejíž smysl a směr určuje historický činitel, lidská svoboda tak znovunabývá svůj smysl. Historie už nemůže být dále chápána jako předem daná teleologie, jako „vědecká" nebo ideologická bible, se svým redukujícím determinismem. To znamená, že v historickém vývoji není nic nevyhnutelného – tento vývoj může kdykoli nabrat úplně nový směr. Venner se ptá – jak by vypadala současnost, kdyby Hitler nepřežil bitvu u Ieper (Ypres) nebo kdyby Lee triumfoval u Gettysburgu? Ve skutečnosti žádné velké události v minulosti neodpovídaly nezbytnosti, tato nezbytnost byla vždy vytvořena aposteriori.

Podle Vennera může tradice v nynější podobě vstupovat do nekonečných kombinací se silami štěstěny (jejichž klasickým symbolem je žena s kolem osudu) a *virté* (římské vyjadření vlastností jako jsou osobní vůle, odvaha a energie) aby následně vytvořila specifický historický výsledek. Lenin, Hitler, Mussolini – stejně jako Alexandr Veliký, Gaius Julius Caesar a Arminius před nimi – nebo Fridrich II. Štaufský, Petr I. Veliký, Napoleon Bonaparte – *virté* těchto lidí byla světového historického významu. Bez jejich zásahů, v oblasti tvořené tradicí minulosti a silami změn, mohla historie nabrat jiný směr. To naznačuje, že historie je trvale otevřená. Otevřená v tom smyslu, že její vývoj je neustále ovlivňován vědomými lidskými zásahy. Smysl historie tedy nelze nalézt v anonymních současných formách a jejich

náhodných pohybech, ale v myšlenkách lidí, kteří ji je vnutili. Je to především odvaha, neboli *virtú*, která má nejvýznamější úlohu při tvorbě dějin.

Podle Vennerova názoru je možné si představit evropskou historii jako válečníka třímajícího meč, symbol jeho vůle. Odvaha/virté tohoto bojovníka je stvrzována pokaždé, kdy zavádí jeho kosmos (řád) do světa, jehož jediný řád poté je ten, který mu sám dal. Historie pak tedy není strnulý determinismus, ale divadlo vůle, v jehož jevišti stojí a na němž působí velikáni našeho lidu. Ať už jako intelektuální disciplína nebo individuální akt vůle, je těžké nepředstavit si historii jako evropskou vynikající uměleckou činnost.

V. Na obranu toho, kým jsme

Stejně jako historie, život nemá začátek ani konec, bytí je věčný zápas, překonávání překážek, boj, ve kterém je aktérova vůle rozhodující. Zatímco tento boj nevyhnutelně končí smrtí a zničením, z překonávání těžkých úkolů pramení veškerá naše velikost. Řekové vstoupili do historie tím, že odmítli být otroky. Pozvednutím jejich meče proti asiatskému nepříteli si vydobyli právo být tím, kým byli.

Musíme tedy – jako antické Řecko povstalo v boji proti Peršanům, Římané proti Kartáginců̊m, středověká a ranně novověká Evropa napřed proti Arabům, poté proti tureckému islámu – stát na našich hranicích s mečem v ruce, abychom si vydobyli právo na to být sebou samými. Pokud bychom měli zvýraznit jedno téma, jímž je prodchnut Vennerův přístup k evropské historii a tradicím, jednalo by se o tezi, že Evropané překonali nekonečné nástrahy ohrožující jejich existenci pouze z toho důvodu, že jim čelili s mečem v ruce – přímo a s uvědoměním si, že mimoto, že se jednalo o součást jejich životních podmínek, to byla jedna z cest, jíž si dokazovali, že jsou hodni svého osudu. Evropané, jak Venner zakončuje, se musí dívat do své historie a tradic – obzvláště na čest, hrdinství a dědictví, které učinil Homér nesmrtelnými – aby znovuobjevili sami sebe. Jinak je všechny síly, co usilují o potlačení jejich ducha a zničení jejich krve, smetou stranou. Nabízí se tedy otázka – kdo zvítězí v etnocidální bitvě mezi vládnoucím nihilismem a lidmi evropského původu? Z Vennerovy vyjímečné knihy, ve které se autor postupně obrací z popisu dramatických událostí na naše longue durée (dlouhodobé procesy epochálních změn – pozn. překl.), jsme vedeni k tomu, abychom uvěřili, že tato otázka bude zodpovězena v náš prospěch pouze tehdy, pokud zůstaneme věrni tomu, čím jsme, odkazu našich předků a tomu, co Francis Parker Yockey v ponurých letech po konci 2. světové války nazýval nadřazeností ducha.

Poznámka:

1] Pojem árijci zavedl v roce 1853 indolog Max Müller do anglického a evropského úzu jako rasovo-etnickou skupinu (viz též Indoevropané), zdroj: http://cs.wikipedia.org/wiki/Árjové

Recenze Michaela O'Meary